

Sygn. akt IV KK 155/22

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **K. B., D. S., M. W., K. W. i G. S.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 9 czerwca 2022 r.,
wniosków obrońców skazanych w przedmiocie wstrzymania wykonania orzeczenia
w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia
15 kwietnia 2021 r., sygn. akt II AKa (...)
na podstawie art. 532§1 k.p.k.

postanowił
nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w C. z dnia 1 października 2018 r., sygn. akt II K (...), skazano:

1. K. B. za zarzucane mu występki zakwalifikowane z art. 258 § 1 k.k. oraz z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 73a § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s., za które wymierzono mu kary jednostkowe oraz karę łączną w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, a także środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami płynnymi na okres 3 lat;
2. D. S. za zarzucane mu występki zakwalifikowane z art. 258 § 1 k.k. oraz z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s. w zb. z art. 73a § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s., za które wymierzono mu kary jednostkowe oraz karę łączną 2 lat pozbawienia

- wolności, a także środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami płynnymi na okres 3 lat;
3. K. W. za zarzucane mu przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. oraz z art. 54 § 1 k.k.s. i art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 73a § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.k.s., za które wymierzono mu kary jednostkowe i karę łączną w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a także środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami płynnymi na okres 5 lat;
 4. M. W. za przestępstwa zakwalifikowane z art. 258 § 1 k.k., z art. 270 § 1 k.k. oraz z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 73a § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1,2 i 5 k.k.s., za które wymierzono mu kary jednostkowe oraz karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a także środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami płynnymi na okres 3 lat;
 5. G. S. za przestępstwa zakwalifikowane z art. 258 § 1 k.k. oraz z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 73a § 1 k.k.s. i art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1,2 i 5 k.k.s., za które orzeczono kary jednostkowe i karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, a także środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami płynnymi na okres 3 lat.

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2021 r., sygn. akt II AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok jedynie o tyle, że orzekł wobec K. W. przepadek równowartości przedmiotów pochodzących z przestępstwa, określił datę początkową przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. przypisanego G. S. i wyeliminował z kwalifikacji drugiego przypisanego mu czynu art. 37 § 1 k.k.s.

Kasacje od wyroku Sądu odwoławczego wnieśli obrońcy skazanych formułując w nich zarzuty obrazy prawa procesowego – w tym dotyczące uchybień o charakterze bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. i z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. oraz obrazy prawa materialnego.

W kasacjach obrońców skazanych zamieszczono również wnioski o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia. Wniosek obrońcy skazanego K. W. nie został w sposób szczególny umotywowany. Pozostali skarżący powołali się w tym zakresie na rangę podniesionych zarzutów. Obrońca M. W. wskazała ponadto na stan zdrowia skazanego.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Wnioski obrońców skazanych nie są zasadne. Zgodnie z treścią art. 532§1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Przepis ten nie precyzuje wprowadzie przesłanek, od których spełnienia zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale mając na uwadze zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wyrażoną w art. 9 k.k.w., muszą być to okoliczności o charakterze wyjątkowym. Za utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego należy uznać pogląd, iż wstrzymanie wykonalności prawomocnego orzeczenia ze względu na swoją wyjątkowość powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03; z dnia 22 lutego 2007 r., Wo 4/07). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy dokonując choćby pobieżnej analizy kasacji, można nabrać przekonania o jej zasadności ze względu na rangę podniesionych zarzutów i ich oczywistą zasadność.

Nie przesądzając w tym miejscu o zasadności wniesionych kasacji – co wymaga pogłębionej analizy na rozprawie, lecz oceniając je wyłącznie z perspektywy ustalenia przesłanek wstrzymania wykonania orzeczenia, stwierdzić trzeba, że treść podniesionych w kasacjach obrońców skazanych zarzutów i argumentacja przedstawiona na ich poparcie nie przekonuje o oczywistej, wprost rzucającej się oczy zasadności kasacji. Zauważyć zresztą trzeba, że oskarżyciel publiczny w odpowiedzi na wywiedzione przez obrońców kasacje wniósł o ich oddalenie, jako oczywiście bezzasadnych. Dotyczy do również zarzutów naruszeń prawa mających stanowić uchybienia o charakterze bezwzględnych przyczyn odwoławczych, w tym

wysuwaną na pierwszy plan przez skarżących nienależytą obsadę Sądu odwoławczego (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.). Jakkolwiek kwestia ta jest istotna i wymaga rozważenia, to jednak stanowisko prezentowane w dotychczasowej praktyce orzeczniczej Sądu Najwyższego (por. np. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22) nie daje podstaw do traktowania podniesionej w kasacjach okoliczności jako powodu uzasadniającego stosowanie instytucji z art. 532 § 1 k.p.k.

Co zaś się tyczy wskazywanego we wniosku obrońcy M. W. złego stanu zdrowia, to jeżeli stanowi on rzeczywiście przeszkodę w odbywaniu kary pozbawienia wolności, może być podstawą do skorzystania z instytucji przewidzianych w przepisach kodeksu karnego wykonawczego.

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej okoliczności orzeczono jak w sentencji.